

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 22 kwietnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie – Polska) – Drukarnia Multipress sp. z o.o./Minister Finansów

(Sprawa C-357/13) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Podatki — Dyrektywa 2008/7/WE — Artykuł 2 ust. 1 lit. b) i c) — Podatki pośrednie od gromadzenia kapitału — Opodatkowanie podatkiem kapitałowym — Wkłady kapitałowe do spółki komandytowo-akcyjnej — Możliwość zakwalifikowania takiej spółki jako spółki kapitałowej]

(2015/C 205/03)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Drukarnia Multipress sp. z o.o.

Strona pozwana: Minister Finansów

Sentencja

Artykuł 2 ust. 1 lit. b) i c) dyrektywy Rady 2008/7/WE z dnia 12 lutego 2008 r. dotyczącej podatków pośrednich od gromadzenia kapitału należy interpretować w ten sposób, że spółkę kapitałowo-akcyjną prawa polskiego uznaje się za spółkę kapitałową w rozumieniu owego przepisu, nawet jeżeli jedynie część jej kapitału i członków może spełnić przesłanki przewidziane w tym przepisie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 274 z 21.9.2013.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 23 kwietnia 2015 r. – Komisja Europejska/Republika Bułgarii

(Sprawa C-376/13) ⁽¹⁾

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Sieci i usługi łączności elektronicznej — Dyrektywy 2002/20/WE, 2002/21/WE i 2002/77/WE — Prawa do użytkowania częstotliwości radiowych do celów nadawania naziemnej telewizji cyfrowej — Zaproszenie do składania ofert — Kryteria wyboru oferentów — Proporcjonalność — Prawa specjalne)

(2015/C 205/04)

Język postępowania: bułgarski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Braun, L. Malferrari i G. Koleva, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Bułgarii (przedstawiciele: D. Drambozova, E. Petranova i J. Atanasov pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Ograniczając zgodnie z art. 5a ust. 1 i 2 przepisów przejściowych i końcowych Zakon za elektronnite syobszteniija (ustawy o łączności elektronicznej) liczbę przedsiębiorstw, którym może być przydzielone prawo użytkowania zakresu częstotliwości radiowych do celów naziemnego nadawania cyfrowego i którym udziela się zezwolenia na świadczenie odpowiednich usług łączności elektronicznej, do dwóch, Republika Bułgarii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciąży na podstawie art. 2 ust. 1 dyrektywy Komisji 2002/77/WE z dnia 16 września 2002 r. w sprawie konkurencji na rynkach sieci i usług łączności elektronicznej.

- 2) Zakazując na podstawie art. 47a ust. 1 i 2 oraz art. 48 ust. 3 Zakon za elektronite syobszteniija podmiotom oferującym transmisję telewizyjną, których programy nie są nadawane w Republice Bułgarii, oraz związanym z nimi osobom udziału w postępowaniach przetargowych dotyczących przydzielenia praw do użytkowania zakresu częstotliwości radiowych do celów naziemnego nadawania cyfrowego i świadczenia odpowiednich usług, Republika Bułgarii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 7 ust. 3 dyrektywy 2002/20/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach), zmienionej dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/140/WE z dnia 25 listopada 2009 r., art. 9 ust. 1 dyrektywy 2002/21/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy ramowej), zmienionej dyrektywą 2009/140, oraz art. 2 ust. 2 i art. 4 ust. 2 dyrektywy 2002/77.
- 3) Zakazując na podstawie art. 48 ust. 5 Zakon za elektronite syobszteniija oferentom, którym przyznano prawa do użytkowania zakresu częstotliwości radiowych do naziemnego nadawania cyfrowego, stworzenia sieci łączności elektronicznej w celu nadawania programów radiowych i telewizyjnych, Republika Bułgarii uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na podstawie art. 7 ust. 3 dyrektywy 2002/20, zmienionej dyrektywą 2009/140; art. 9 ust. 1 dyrektywy 2002/21, zmienionej dyrektywą 2009/140, oraz art. 2 ust. 2 i art. 4 ust. 2 dyrektywy 2002/77.
- 4) Republika Bułgarii zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 252 z 31.8.2013.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 23 kwietnia 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep – Niderlandy) – C.E. Franzen, H.D. Giesen, F. van den Berg/Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank

(Sprawa C-382/13) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne — Zabezpieczenie społeczne pracowników migrujących — Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 — Artykuł 13 ust. 2 i art. 17 — Praca dorywcza wykonywana w państwie członkowskim innym niż państwo miejsca zamieszkania — Właściwe ustawodawstwo — Odmowa przyznania zasiłku rodzinnego oraz obniżenie emerytury w państwie członkowskim miejsca zamieszkania]

(2015/C 205/05)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Centrale Raad van Beroep

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: C.E. Franzen; H.D. Giesen; F. van den Berg

Strona pozwana: Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank

Sentencja

- 1) Artykuł 13 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionego rozporządzeniem nr 1992/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) z dnia 18 grudnia 2006 r., należy interpretować w ten sposób, że osoba zamieszkała w państwie członkowskim, która objęta jest zakresem stosowania tego rozporządzenia, ze zmianami, i na podstawie umowy o pracę dorywczą jest zatrudniona na terytorium innego państwa członkowskiego w wymiarze kilku dni miesięcznie, podlega z tego tytułu ustawodawstwu państwa zatrudnienia zarówno podczas dni, w których wykonuje pracę najemną, jak i podczas dni, w których nie wykonuje tej pracy.